

Hồi Thứ Năm

Thượng Khách Của Vua H'Mông (tiếp theo)

Hai chị em Voòng Chí Plan đều mặc váy lính thủy, tra kim tuyến óng ánh. Tuy trong lớp xiêm y rực rỡ, Voòng Lầu thoát trông đã nhận ngay chính hai thiếu nữ trên thuyền độc mộc.

Suốt bữa tiệc Đại Sơn Vương cứ ngồi vui vẻ uống rượu, đàm đạo với mọi người, rất nồng hậu, và không kém duyên dáng. Voòng thủ túc hơi ngạc nhiên thầm về tửu lượng chủ tướng, nhất là tài nói chuyện, cư xử. Chỉ thoáng cái, không khí trang trọng như lắng xuống, nhường cho bầu không khí thân mật bao phủ khắp mấy căn nhà sàn rộng mênh mông. Khắp hang động đều tỏ lòng yêu kính chàng trai trẻ giang hồ lịch lãm. Các cô gái luôn nhoẻn miệng cười, và nữ chúa Voòng Chí Plan cứ chuốc hết chén nọ chén kia cho chàng tướng lạc thảo biên thủy, khiến Voòng Lầu cứ ngồi thầm lo cho chủ tướng, chỉ e quá chén sinh điều bất lợi. Nhưng Đại Sơn Vương càng uống càng trở nên duyên dáng, chuyện trò vui vẻ.

Voòng Chí Plan càng đượm nồng thêm ánh mắt, cô cháu ruột vua H'Mông Hoàng Su Phì luôn luôn nhìn viên tướng Thập Vạn Đại Sơn sâu thăm thẳm, vừa vào tiệc, Voòng đã thầm lo ánh mắt cô chị, tiệc nửa chừng lại thêm lo vì ánh mắt cô em Voòng Chí Sliên. Hai cặp mắt đẹp hoang vu nhiều lần kín đáo nhìn hút lấy viên tướng núi biên thủy, khiến Voòng có cảm tưởng ánh mắt đó có ma lực ghìm chặt vó câu nơi sơn động và chủ tướng mình có thể thành linh truyền tháo yên cương, hoãn hành trình lại một thời gian vô hạn định.

Tiệc vui say, không ai lưu ý, chỉ có Voòng Lầu vì quen với nhiệm vụ quan sát canh chừng chủ tướng bất cứ lúc nào, nên nhận ra ngay. Nhất là Hải Sơn Vương, khi chưa làm cận tướng Hồng Lĩnh đã có một thời suýt táng mạng vì ánh mắt giai nhân Bắc Hải. Liếc nhìn chủ, vẫn thấy vui cười như không còn nhớ tới ngựa nước hai vẫn đóng yên cương chờ sẵn, Voòng Lầu càng lo ngại.

Nhưng giữa lúc tiệc đang vui, Đại Sơn Vương Hồng Lĩnh chợt đứng lên, nhìn hai chị em họ Voòng, cùng thổ dân hang động, giọng vẫn đầm ấm lạ lùng:

- Xin ghi nhớ thịnh tình của nữ chúa động cùng khắp hàng dân

động. Đường đời còn nhiều lúc tái ngộ. Giờ đã khuya, xin lên đường.

Cả sơn động H'Mông đều tỏ vẻ lưu luyến, nhất là hai chị em Voòng Chí Plan. Hai cô nàng tuy không nói nửa lời lưu khách, nhưng cả hai đều có vẻ bịn rịn khác thường. Voòng Chí Plan truyền bái tiệc, đoạn cùng thuộc hạ lên ngựa đưa hai thầy trò Đại Sơn Vương một đôi xa, mới trở lại, để Voòng Sênh theo dẫn đường. Ra tới cửa hang, Sênh đưa hai thầy trò Đại Sơn Vương vào một căn nhà nhỏ ngay trước hang. Đoạn Sênh vào trong hang, một lát ra, bảo Voòng Lầu tạm tháo yên cương, ba người nghỉ qua đêm chờ lũ rút, sớm tinh sương mới thắt yên vượt hang, ra thung ngoài. Lúc qua vách hang vẫn thấy dã nhân đứng sững bên vách nhưng tỏ vẻ rất hiền lành, khi Sênh hú lên một tràng dài.

Thấy cặp mắt dã nhân mở trừng trừng, Voòng hết sức kinh ngạc, chưa kịp hỏi thì Sênh đã điềm nhiên.

- Nó bị hai lưỡi dao bên mắt, nhưng bản động thuốc đắp khỏi ngay rồi. Xác thịt giống này rất lạ.

Đóng sập cửa đá, Voòng Sênh quay bảo hai người:

- Từ ngày đưa dã nhân về trấn hang ngầm, chưa kẻ nào vượt nổi, trừ hai quý khách. Nhất là, vượt qua mà không hạ dã nhân, vì chúa chúng tôi đã có lệnh: Kẻ nào hạ nó, sẽ bị coi như... cừu địch! Cho nên hang động Dao càng thêm kính mến quý khách.

Voòng Lầu vội đưa mắt nhìn chủ tướng. Hồng Lĩnh chỉ hơi nhếch miệng cười, và lẳng lẳng đánh ngựa xuống đường ngầm. Chỉ lát sau, cả ba đã ra khỏi hang, băng suối, tiến qua thung và cứ thế, Voòng Sênh dẫn hai người xuyên sơn, xuống Bắc Cạn. Tới thị trấn, hôm sau ba người lại lên ngựa, cứ đường lớn, thẳng về Thái Nguyên đoạn trao ngựa cho Voòng Sênh đánh đi tức trực một nơi, còn hai thầy trò Đại Sơn Vương đáp xe hàng về thẳng Hà Nội, trong lốt một cặp thầy trò khách trú trung lưu.

Tới nơi, hai thầy trò tìm một khách sạn trung bình ở ngay phố Ga Hàng Cỏ, thuê một buồng trên lầu, có ban công trông thẳng xuống đường. Suốt mấy ngày liền, Hồng Lĩnh cùng Voòng Lầu cứ y phục chỉnh tề thuê xe đi khắp phố phường. Nhiều đêm, chàng tướng trẻ một mình đi tới khuya mới về, tuy bề ngoài có dáng ung dung như một khách nhàn du nhưng vẻ mặt hiện nhiều nét suy nghĩ. Một buổi, Hồng Lĩnh đi bách bộ bên hồ Hoàn Kiếm, chợt thấy thoáng khuôn

mặt quen quen trong một chiếc xe mui trần vọt qua. Chàng vội ngoái cổ trông theo còn nhận rõ nửa thân sau một thiếu nữ tầm thước, ngồi lái xe một mình.

- Hình như Phượng Kiều!

Hồng Lĩnh lăm bắm khẽ, còn nheo mắt bán tín bán nghi, thì một chiếc xe nữa vọt qua, có vẻ như săn đuổi cái trước, trên xe, có ba bốn người đàn ông dữ tợn mím môi, quắc mắt, trông đầy sát khí.

Trong óc vọt nảy một quyết định, viên tướng Thập Vạn Đại Sơn bước nhanh ra bên đường, đảo mắt một vòng. Vừa may một người Pháp cao lớn từ đâu đến, đạp xe sát lề bên kia.

Chàng vội vàng qua đường, tiến sát tới bên xe nghiêng mình, bảo chủ xe.

- Phiền ngài cho mượn xe chốc lát! Tôi cần đuổi theo hai xe trước, có việc... riêng!

Người Pháp ngạc nhiên nhú mày, ngó chàng công tử Việt, có vẻ khó chịu về lối mượn lạ lùng, vừa toan lên tiếng thì Hồng Lĩnh đã nắm lấy quả đấm xe, mở ra, miệng hơi nghếch cười:

- Việc gấp, sau sẽ giải thích ngài rõ! Ngài tha lỗi!

Lời vừa dứt, một cánh tay đã vung lên giáng xuống đầu người Pháp một quả đấm thôi sơn, nhanh và công hiệu đến nỗi người này chỉ kịp chớp mắt một cái, và ngất lịm ngay. Hồng Lĩnh nhảy phắt lên, đẩy chủ nhân sang bên, đoạn rú vọt xe đi, khiến khách bộ hành chỉ còn kịp đứng sững ngó theo, miệng há to, như vừa xem một pha cướp xe trên màn ảnh.

Xe phóng tới ngã ba Hàng Đào, đã trông thấy xe trước, Hồng Lĩnh xả hết tốc lực, lao đi như tên bắn, khiến các xe qua lại phải dạt cả sang nhường lối, thoáng cái xe đã bắt kịp xe trước. Cách đuôi xe trước chừng mười thước chàng đã thấy xe thiếu nữ tới gần chợ Đồng Xuân, hình như cố ý phóng vào phố đông. Đang đuổi, thấy phía sau có xe phóng nhanh, mấy người đàn ông xe trước có lẽ sinh nghi, ngoái lại xem chừng.

Chàng tướng núi thấy xe trước đã vào phố chợ, lập lực rẽ sang ngã khác, và mở tốc lực vòng theo bờ sông, để đỡ ngược xuống đầu phố Hàng Than. Quả nhiên, gặp phố đông, cả hai xe kia đều chậm nước phóng, xe Hồng Lĩnh vừa từ bờ sông quặt xuống đã gặp ngay thiếu nữ. Thấy bóng xe trước thành linh ập tới, thiếu nữ thoáng nhú

mày liễu, toan tìm lối ngoặt ngang, chợt giật mình kinh ngạc chớp vội hàng mi khi nhận ra kẻ lái xe là chàng tướng trẻ biên thủy. Xe sát đầu nhau, cùng lúc hai người bật khê:

- Ông Hồng Lĩnh.

- Kìa! Cô Phượng Kiều!

Hai xe hăm luôn tốc lực, Hồng Lĩnh nhanh giọng:

- Cô bị xe sau đuổi?

Vẫn còn sững sờ vì xúc động. Phượng Kiều gạt đầu chưa kịp lên tiếng, thì Hồng Lĩnh đã nói luôn:

- Vậy cô cứ phóng thẳng. Để tôi cản chúng cho!

Chẳng hiểu sao, Phượng Kiều vụt hiện rõ vẻ ngần ngừ lúng túng:

- Nhưng... ông...

Thấy xe sau đã đuổi tới gần, Hồng Lĩnh cứ vòng lên không nói nửa lời. Phượng Kiều ngoái lại thấy xe Hồng Lĩnh đã vọt đi rồi, tần ngần mấy khắc, đoạn tặc lưỡi phóng xe đi thẳng ra nẻo bờ sông Hồng. Nhìn lại thấy thiếu nữ đã đi khỏi, chàng cứ cho xe mình lao thẳng tới, đón đầu xe mấy người đàn ông và gặp nhau ngay giữa Hàng Than. Làm như vô tình chàng lập tức cho xe quay ngang lối. Phố đông, xe chần mất đường khiến xe kia lao tới, thấy thế, phải dừng phắt lại, cách xe Hồng Lĩnh trên mười thước. Người lái xe quát lớn:

- Chú kia! Sao dám cho xe nằm ngang? Tránh mau không chết!

Thấy Hồng Lĩnh vẫn lúi húi rú ga, như không nghe tiếng, gã lái xe đảo mắt nhìn quanh, đoạn rồ máy, toan cho xe vòng lên hè. Hồng Lĩnh quan sát thấy xe bọn đó có thể vượt lên được liền mở phắt cửa xe, xóc phăng người Tây vạm vỡ đặt luôn xuống mặt hè, lấp cả lối và xua tay lia lịa, bảo khách qua đường:

- Này! Các ông bà nào có dầu xoa, người bạn tôi bị gió độc!

Chẳng hiểu sao khách qua lại chỉ len lén tránh xa, còn dám đàn ông biết kẻ trước cố ý cản đường, bốn người đàn ông dữ tợn mở cửa xe bước vụt ra, hăm hăm tiến lại phía Hồng Lĩnh.

Nhưng chợt thấy chiếc xe, và khuôn mặt, hình thù người Tây bị nằm ngất, cả bọn hơi giật mình dừng phắt lại.

- Người là ai?

Hồng Lĩnh đang ngạc nhiên thấy thái độ khách bộ hành, nghe tiếng quát, liền chậm chạp quay về phía đám đàn ông lạ, định kiểm

lời kéo dài tình thế cho Phượng Kiều kịp phóng mắt hút hản. Nhưng, vừa nhìn rõ khuôn mặt bốn người kia, viên tướng núi như vừa chạm phải một luồng điện, hơi giật mình đứng sững, cặp mắt long lanh sáng, vùng thoáng màu mây xám, rồi lại vụt nhanh như bốc cháy. Đại Sơn Vương tiến thêm một bước, nheo mắt nhìn, quan sát kỹ vẻ mặt của bốn người kia, đoạn trầm giọng như nói để mình nghe:

- Oan gia! Đường xa ngàn dặm về đây tìm oan gia đã ngót tuần rồi... Không ngờ lại gặp!

Cả bọn cau mày, ngạc nhiên nhìn chàng phong lưu công tử, và chột rợn người vì ánh mắt u uẩn lạnh lẽo nhìn thẳng vào mình.

- Một bọn lừa thầy phản bạn! Hai mươi năm rồi còn gì! Chưa nhận được ta sao?

Dứt lời, chàng từ từ vén tay áo lên, để lộ một chiếc vòng ngọc thạch xanh kỳ dị, sáng như lân tinh. Vừa trông thấy chiếc vòng một người nhiều tuổi nhất trong bọn chột bật thốt lên:

- À! Cái vòng xanh nhà họ Cao!

- Và danh sách bọn phản bạn trong đó! Rút súng ra!

Qua phút ngạc nhiên bất thần, bốn người đàn ông dữ tợn đã trấn tĩnh tinh thần, trước kẻ địch thủ đơn độc. Một người cười gằn, hát hàm ngạo nghễ:

- Nhưng người phải chăng là...

Không để gã nói hết lời. Hồng Lĩnh chậm rãi giục:

- Rút súng ra! Ta nhường cho một may mắn cuối cùng và cho một vinh dự được chết dưới ngọn súng của Đại Sơn Vương Thần Xạ!

Lời vừa dứt, gã đứng tuổi đã nhắc lại, giọng bàng hoàng:

- Thần Xạ Đại Sơn Vương? Thế ra...

Người này vừa nói tới đó, chột im bật, vì lợi dụng Hồng Lĩnh đang kéo tay áo đắp lấy cái vòng, và không thấy kẻ địch đeo súng ống chi, cùng lúc cả ba gã đồng bọn đã xuất kỳ bất ý rút phất súng ra, chĩa vào Hồng Lĩnh, trong cái thế “tiên hạ thủ vi cường” của những tay thạo chiến. Nhưng Hồng Lĩnh quả không hổ danh thần xạ, súng của bên địch vừa kịp rút ra giờ lên, thì hai bàn tay chàng đã đánh vụt xuống hai bên sườn như hai cần máy, cùng lúc gạt hai thân áo ngoài về phía sau và đánh dính luôn vào hai báng súng dắt hai bên sườn.

- Đoàn... Đoàn... Đoàn...

Liên ba phát súng nổ ran nhanh như lửa loé, nhìn lại đã thấy ba người dữ tợn giật nảy mình lên, buông rời tay súng, mắt trợn trừng, xác ngã lăn xuống mặt đường nhựa. Cuộc chiến xảy ra quá nhanh khiến khách bộ hành chỉ kịp ngó xác người gục xuống và vừa chạy giạt ra vừa ngoái cổ lại ngó chàng trai trẻ ngang tàng, đứng dạng chân, hai tay cặp súng như trò đùa.

Người đàn ông nhiều tuổi đã ý thức được sức mạnh ghê gớm của cánh tay bách phát bách trúng đối diện, nên nhón nhác nhìn quanh chực tìm lối thoát, không còn dám tưởng tới việc đấu chiến nữa.

- Rút súng ra mau!...

Lời Đại Sơn Vương vừa quát, chẳng hiểu vì nhát hay vì khôn ngoan, người còn sót vung quay ngay lưng lại chạy sang bên kia hè. Viên tướng lạc thảo ngang tàng vốn từ xưa, chưa bắn vào lưng kẻ nào, thấy thế liền nổi giận, quát lớn:

- Quân hèn nhát, định mưu thoát quỷ quyết.

Dứt tiếng, chàng cũng quay phắt lưng lại và bắn ngược lại sau luôn hai phát. Mọi người đứng quanh đấy vừa nghe đạn nổ, nhìn theo, đã thấy kẻ kia lao đảo dụi vào một cửa hàng.

Đại Sơn Vương hé miệng thổi phù nòng súng, dắt vào mình, đoạn tiến đến bên mấy xác, chột lẩy chân lật ngửa, nhìn vào vết chàm tròn trên trán, nhếch cười nửa miệng và lạng lạng quay về chỗ xe đậu. Chẳng biết người Tây cao lớn đã tỉnh từ lúc nào đang đứng nhìn Hồng Lĩnh. Gần đấy thấp thoáng mấy bóng đội sếp cũng đang nhón nhác ngó thủ phạm. Hồng Lĩnh lừ mắt về phía mấy thầy đội thấy người Tây đứng gần đấy, chàng liền dụi giọng:

- Bất đắc dĩ phải mượn xe ngài... mong thứ lỗi. Nếu cần, ngài cứ khai với nhà chức trách: Đại Sơn Vương đã trừ bọn phản thầy! Giờ xin hoàn lại xe ngài!

Dứt lời, chàng leo lên xe bọn kia, rồ máy bỏ đi thẳng để lại phía sau những nét mặt kinh hoàng ngạc nhiên của mọi người. Chàng cho xe chạy quanh mấy phố, đoạn bỏ xe hơi rồi thuê xe hàng về khách sạn. Vừa thấy chủ tướng, Voòng đã nói luôn:

- Thầy đã hạ được mấy đứa?

Hồng Lĩnh hỏi ngạc nhiên:

- Sao Voòng đã biết?

- Làng phố bàn tán xôn xao, tin đến phố này đã tới mười lăm phút.

Voòng thấp giọng:

- Ngày mai báo chí sẽ loan tin. Thầy nên nguy trang cho tiện! Hiện kẻ thù đầy rẫy quanh mình, chúng có thể mượn tay quan binh để trừ ta.

Đại Sơn Vương thuật qua chuyện xảy ra cho Voòng nghe:

- Phượng Kiều có mặt tại Hà Nội, bị bọn kia truy sát. Ta tưởng chuyện này có uẩn khúc chi đây.

Đưa mắt nhìn tấm lịch treo trên tường, Đại Sơn Vương lẩm bẩm:

- Ngày gặp vua H'Mông Hoàng Su Phì sắp tới...Việc dưới này thanh toán chưa xong...

Chợt chàng quay sang Voòng Lầu:

- Đã tới lúc Voòng phải có mặt tại Đồ Sơn. Hãy xuống gặp ngay và truyền chúng chuẩn bị đầu vào đây, khi ta ở Hoàng Su Phì về. Tàu Ô Bắc Hải đã túc trực tại Vịnh Hạ Long rồi! Xong, Voòng về Hà Nội luôn, ta đợi để lên mạn ngược!

- Dạ!

Hai thầy trò ngồi uống trà bàn bạc một lát, Hồng Lĩnh lại ra phố. Ngay đêm đó Voòng đáp tàu hỏa xuống Phòng. Hôm sau chưa thấy về. Trong khi đó, quả nhiên báo chí Hà Nội đều đăng tin “Tướng lạc thảo Đại Sơn Vương Thần Xạ đã bí mật về Hà Nội và đã hạ một lúc ba người”. Có báo còn nói rõ tướng lạc thảo phi thường này đã “mượn” xe của chính viên thanh tra mật thám. Đoạn cuối các báo đều đặt những dấu hỏi lớn về hành tung của Đại Sơn Vương. Và cũng không quên loan báo: “Nhà chức trách hiện đã giăng lưới khắp nơi, dè chừng hành động của viên tướng lạc thảo khét tiếng lợi hại này”.

Đại Sơn Vương lơ đãng liếc mắt qua những hàng chữ chạy dài trên báo, có dáng suy tư. Đoạn chàng ngả mình trên ghế bành, bâng khuâng nhìn lên trần nhà, cặp mắt mơ hồ như dõi theo hình ảnh những đợt thủy triều vỗ triều miên vào bãi vắng Đồ Sơn, xóa mau những vết chân của Voòng, trong đêm tối mịt mùng.

Hôm sau nữa cũng không thấy Voòng Lầu về. Hẹn kỳ lên ngược đã tới, Hồng Lĩnh thỉnh thoảng hết nhìn xuống đường, lại ngó lên tấm lịch treo tường. Đêm đó, vừa đi phố về, thay quần áo, lên giường

nằm chột nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa. Hồng Lĩnh tung mình dậy, quơ vội khẩu súng tiến đến bên cửa.

- Tiên sinh à! Tiên sinh còn thức không?

Chàng hơi nhú mày lại, rõ tiếng viên quản lý khách sạn. Chàng chưa kịp lên tiếng, đã nghe tiếp:

- Tiên sinh ! Có người quen dưới cảng muốn gặp.

Linh linh như báo trước có việc hệ trọng, Hồng Lĩnh vội mở phất cửa ra. Dưới ánh đèn điện ngẫu vàng, một người lạ mặt sạm đen, cao lớn, đứng bên viên quản lý khách sạn cúi đầu kính cẩn chào. Thấy cặp mắt người đó khê đưa đẩy, Hồng Lĩnh liền reo lên:

- Chà! Tưởng ai... hóa chú. Vào đây!

Vừa nói, chàng vừa đặt tay lên người lạ đẩy nhẹ vào, miệng vừa bảo viên quản lý:

- Cám ơn chú Sâu! Thôi chú xuống nhà nghỉ đi.

Chàng dắt người lạ vào, đóng cửa lại. Vừa vào, người lạ đã nhanh giọng nói luôn:

- Bẩm chủ tướng. Voòng Lầu bị bắt rồi!

Đại Sơn Vương đặt phất tay lên vai hấn.

- Voòng bị bắt?

- Dạ, trên bãi biển. Vừa ngoài Tàu Ô chèo xuồng về, bị chúng chực sẵn. Đám bọn quan binh, đến hai mươi tay súng. Chúng tôi từ Phòng ra đón, mới tới đã thấy động phải nấp đi.

- Voòng đi có một mình?

- Dạ. Chúng tôi đã toan liều mạng đánh tháo nhưng lúc đó chỉ có mấy tay súng ngắn, còn quan binh có vẻ đã bố trí cẩn mật, hình như đã biết trước cả.

Đại Sơn Vương nheo mắt nhìn ra ngoài phố vắng, dáng suy tính. Đoạn quay hỏi người lạ:

- Hiện chúng giam Voòng ở đâu?

- Bẩm... đã đưa ngay về Hà Nội. Hiện giữ tại Sở Mật thám để lấy khẩu cung, chưa đưa sang Hoả Lò.

Đại Sơn Vương xem đồng hồ, quay bảo người thuộc hạ:

- Đến đây mấy người?

- Dạ, hai. Anh kia lảng vảng bên kia đường.

Đại Sơn Vương hơi gật đầu, lẩm bẩm một mình:

- Lạ thật! Sao chúng biết rõ hành tung của Voòng Lầu? Hừ!

Chàng đi đi lại lại khắp phòng, miệng mím chặt, cặp mắt như bốc cháy!

- Đi giải cứu ngay Voòng Lầu, chú xuống trước chờ ta.

Gã thuộc hạ, có vẻ ngạc nhiên về quyết định chớp nhoáng của chủ tướng, mấp máy môi toan nói gì, thấy chủ đã quay mặt đi, gã bên lạng lẽ mở cửa, xuống đường. Mấy phút sau, Hồng Lĩnh tắt đèn, lách mình ra ban công, đứng im mấy khắc, nhìn xuống đường. Viên tướng Thập Vạn Đại Sơn mặc y phục màu đen tối, đi giày vải nhẹ, mũ kéo sụp xuống trán, lưng thắt dây đạn, cặp súng bên sườn nằm khuất sau áo choàng mưa rộng.

Đại Sơn Vương dẫn cả hai thủ hạ thẳng tới trước Sở Mật Thám, đảo một vòng, quan sát. Khu sở được canh phòng cẩn mật, cổng kín, tường cao, ngoài vọng gác tiền lơ mờ hiện bóng lính canh đôi, lưỡi lê cắm ngọn súng sáng bạc dưới vùng sáng điện gần đấy hắt vào. Bên trong im lặng như tờ. Thỉnh thoảng một vài cơn gió thổi rào cành lá sấu, bàng, rụng lộp bộp xuống mặt đường và lăn lông lốc trên những vũng nước nham nhở.

Đại Sơn Vương đi khuất dưới bóng cây, xem xét một lượt đoạn dẫn thủ hạ vòng về phía sau Sở Mật Thám, vọt vào ngõ Liên Trì. Hàng phố đều đã ngủ vùi từ lâu, cửa đều đóng kín mít. Đại Sơn Vương dẫn thủ hạ leo lên nóc nhà, len lỏi lần tới bên tường hậu. Nhưng vừa tới nơi, Đại Sơn Vương đã vội kéo thủ hạ nấp vào bóng tối, trừng mắt nhìn vào phía trong, hết sức ngạc nhiên. Vì gia cảnh vắng lặng, phía trong vừa thấp thoáng bóng người từ trên cây đu mình xuống đất, chập chờn vút vào nẻo trung tâm mất dạng. Một bóng rất nhanh, có vẻ từ bên ngoài vọt vào. Đại Sơn Vương chú ý quan sát thấy một cành cây xõa cách ngọn tường không xa. Chàng truyền thủ hạ canh chừng, đoạn rút trong mình ra một đoạn dây thừng nhỏ, tung quấn vào cành, rồi nhẹ nhàng đu mình vào phía trong, êm như lá bay. Không chậm trễ, chàng cuộn vội thừng giắt lưng, đoạn rảo bước theo bóng người kia.

Men theo đêm tối, thấy có bóng lính canh đứng sững trong vọng gác, chàng lần êm tới sát sau lưng toan ghì lấy, chợt định thần nhìn kỹ lại, nhờ ánh điện vạt vờ, mới rõ tên lính canh đã bị trói chặt cứng

đứng im như pho tượng, mồm nhét dây giẻ. Ngạc nhiên, chàng đưa mắt về dãy nhà tạm giam và băng mình len lỏi tới. Tới phòng giam Vòng Lầu, chàng ngạc nhiên vì khoá đã mở, cánh cửa chỉ khép hờ. Hé nhìn vào, thấy tối om, chợt từ trong, một tia đèn bấm lóc lên từ từ một vòng suốt căn xà lim trống rỗng, tiếp theo, có tiếng người lẩm bẩm một mình nghe thấy bần khoản... bực bội:

- Quái lạ! Hấn đâu rồi? Chẳng lẽ...

Vừa nghe tiếng xong. Đại Sơn Vương đã nhận ngay ra, chàng liền lách vọt vào không chờ thêm một khắc. Thấy có kẻ lách vào theo gió lùa, bóng người đứng bên trong giật mình, vung chiếu phất đèn bấm vào, và lập tức khẽ bật lên:

- Kìa... ông Hồng Lĩnh!

- Cô Phượng Kiều...

Đại Sơn Vương nhếch miệng cười, tiếp luôn:

- Cô cũng tới đây? Phải chăng...

viên tướng chợt ngừng lời chua chát, vì thiếu nữ run giọng:

- Ông...xin ông hiểu cho. Tôi đến đây định cứu Vòng Lầu... Không ngờ...

Đại Sơn Vương đưa mắt nhìn quanh phòng giam, có dáng suy nghĩ, chợt hỏi Phượng Kiều:

- Cô đã trói tên lính canh bên ngoài?

Thiếu nữ lắc đầu đoạn tiếp luôn:

- Tôi mới được tin cách đây mấy tiếng không rõ ông đang ở đâu, nên tính vào cứu Vòng đã...

- Thế... Ông thân cô?

Thiếu nữ buồn rầu:

- Thầy tôi trên Cao Bằng. Tôi về đây có một mình cùng đứa ở gái...

Giọng cô gái đượm nhiều xót xa trách móc, khiến Hồng Lĩnh đứng im mấy khắc, rồi khẽ nói:

- Ta nên ra thôi! Đứng đây lâu bất lợi.

Không thấy Phượng Kiều đáp, chàng nhắc lại:

- Ta ra thôi! Cô...

Thiếu nữ vẫn không nhúc nhích và tự nhiên chiếc đèn bấm trên

tay nàng rơi phịch xuống sàn xi măng. Ngạc nhiên, Hồng Lĩnh vội cúi nhặt, trao lại nàng, chàng thấy thiếu nữ đang cúi đầu cắn chặt vành môi, ngực rung rung hình như thổn thức nghẹn ngào, cố nén. Chàng ngỡ ngác mấy khắc, chẳng biết nói sao, lại nhắc:

- Đứng đây lâu bất lợi. Quân lính có thể...

Hình như cảm xúc chất chứa mãi, không nén được, thiếu nữ vùng bật lên, nghẹn ngào:

- Em không chịu được nữa, sống cũng bằng vô ích. Dây oan nghiệt mong chi cởi được...

Tự nhiên Hồng Lĩnh thấy lòng nao nao, nghe lời thổn thức của Phượng Kiều, chàng đành dìu thiếu nữ ra ngoài. Nhưng tới lúc ánh điện màu vàng hắt vào khuôn mặt nõn nung tươi tắn như đóa hoa phù dung trong mưa gió, chàng tưởng trẻ Thập Vạn Đại Sơn mới hiểu rõ, trực giác vùng lóe lên một tia sáng thần kỳ như soi thấu tới chiều sâu bí mật của linh hồn. Chàng bất giác hoang mang lạ lùng, từ đáy lòng ngang dọc khô khan như vừa thoáng về một thứ gì đìu hiu như hơi gió sông chiều...

Chính giữa giờ phút đó dĩ vãng chợt hiện về... hình ảnh một người đàn ông, đầu tóc rũ rượi bị xích tay, lê chân xiềng lảo đảo giữa những hàng lưới lê trần, đi tới đoạn đầu dài, một buổi sớm còn đục ngầu bóng tối một người đàn bà ngất đi về bên kia thế giới, bên đứa con trai độc nhất sơ sinh... chỉ vì bị phản bội, hình ảnh gia đình chàng cách đây gần ba mươi năm... Cùng với hình ảnh Trần Tắc, những kẻ chủ mưu lừa thấy phản bạn... tất cả hình ảnh dĩ vãng nổi lên... chập chờn, rung rung, u uẩn, như những hình ảnh của oan khiên muôn đời...

- Anh ơi!....

Tiếng người con gái bật lên, rung rung, thiết tha đau xót, thoáng bên tai chàng tuổi trẻ.

- Em đã cố gắng. Nhưng không làm thế nào được nữa. Dẫu sao... từ nay em sẽ chỉ còn biết giữ lấy hình ảnh anh và sống với hình ảnh... suốt đời...

Giọng nàng nói... mê man như trong ảo mộng, khiến chàng bất giác rùng mình, đưa mắt nhìn khuôn mặt hoa đậm đà nước mắt, chàng cũng không sao nén nổi xúc động.

- Em ơi!

Phập. Vừa lúc viên tướng run giọng bật lời, thì một lưỡi dao đã từ bóng tối bay vút ngay trước mặt hai người, và cắm mạnh vào một thân cây bên cạnh. Đại Sơn Vương vội dìu Phượng Kiều vào chỗ khuất gần đấy và đảo mắt nhìn quanh. Bốn bề im lặng như thường, cành lá vẫn lay động rạt rào dưới ánh điện, vàng úa, dầm mưa. Lưỡi dao còn rung, nhìn kỹ thấy có buộc kèm mảnh giấy. Đại Sơn Vương vừa định bước ra, thì Phụng Kiều đã ấn nhẹ chàng đứng nguyên chỗ, nói nhanh:

- Anh ra có thể làm mục tiêu cho chúng bắn! Để em.

Miệng nói dứt chân bước tới bên cây đứng ẩn phía sau, với tay về phía trước, rút lưỡi dao ra. Dao cắm rất sâu, tỏ ra kẻ phóng có sức mạnh lạ lùng. Phượng Kiều phải dùng hết sức lay hai, ba cái mới giật ra được. Nàng bước về chỗ cũ. Hồng Lĩnh gỡ mảnh giấy ra, liếc mắt xem qua, chột cau mày “Hừ” một tiếng có vẻ giận dữ, ném mạnh lưỡi dao về phía trước miệng lẩm bầm:

- Chọc giận đến thế là cùng!...

Thấy chàng bực tức khác thường, Phượng Kiều khẽ hỏi, giọng lo lắng:

- Có chi đấy... anh?

Hồng Lĩnh vẫn còn bực, lẳng lặng đưa mảnh giấy nhỏ cho Phượng Kiều. Trên giấy có những hàng chữ viết nguệch ngoạc hần bút chì:

“Đại Sơn Vương Thần Xạ. Vòng thủ túc đã được đưa lên miền núi. Nếu muốn giải cứu Vòng hãy vào chơi địa khu ta, giữa rừng Yên Bái, Tuyên Quang, động Cầu Mây vùng Thác Bà, Thác Ông. Sẽ có người tiếp đón.

Khách Giang Hồ”

- Khách Giang Hồ!

- Khách Gang Hồ!

Viên tướng Thập Vạn Đại Sơn gằn giọng, quai hàm bạnh ra, cặp mắt quắc trùng nhìn vào đêm tối.

- Nó là ai, dám ngạo nghễ cả với ta? Hừ! Dám lén vào bắt cóc cánh tay mặt của ta đem đi! Rồi! Biết tay ta! Nhưng... nó là ai?

Thấy vẻ mặt Phượng Kiều đầy lo âu chàng chột nhanh giọng:

- Kìa em! Làm sao thế?

Thiếu nữ ngả đầu vào ngực chàng tuổi trẻ như muốn ghì lấy một

hình dáng muôn đời:

- Anh không... nên tới hang hùm! Khách Giang Hồ... Em có nghe tiếng từ hơn năm nay. Hắn là kẻ thần xuất quỷ nhập, nay đây mai đó, không ai biết rõ hành tung và thủ hạ dưới tay hình như rải rác khắp Trung Nam Bắc, chuyên mưu những chuyện vá trời. Nhà chức trách phải kinh tâm. Anh! Anh nên...

Thiếu nữ nói một hơi dài, chợt ngừng bật vì cặp mắt Hồng Lĩnh vụt sáng hẳn lên.

- Thật thế ư? Có thật...

- Dạ! Hắn là con người vô cùng bí mật, không hiểu già hay trẻ xuất hiện dưới nhiều khuôn mặt, không ai rõ mặt bao giờ. Người ta đồn hắn là kẻ kỳ tài...

Đại Sơn Vương nghe tới đó, chợt đổi sắc mặt, miệng nhếch cười có dáng hài lòng:

- Nếu quả vậy, càng hay. Bấy lâu ta hằng ao ước một kẻ địch thủ kỳ phùng. Lần này...

Phượng Kiều biết ý chàng đã quyết độc thân tới hang hùm, nàng cả lo, khẽ nắm lấy tay chàng, giọng van lơn:

- Anh! Nếu có đi, cho em theo cùng... Em sẽ huy động thêm...

Nhưng Đại Sơn Vương đã lắc đầu:

- Không nên! Hắn đã ngạo mạn anh nhất định một mình vào tận sào huyệt xem hắn giở trò gì!...

- Anh... Nhưng...

- Em cứ yên lòng! Để anh đối phó, không khi nào để hắn chạm tới oai danh.

Vừa lúc đó, phía hậu sở, giọng cú rúc mơ hồ nổi lên. Đại Sơn Vương nhanh giọng:

- Thủ hạ báo có người tới. Ta ra thôi!

Hai người băng qua mấy dãy nhà, đu mình qua tường, ra hẳn ngoài phố.

- Ta chia tay chỗ này. Em về nghỉ... đường đời rồi còn có buổi gặp nhau...

- Thôi! Em về nghỉ... Và chớ theo ngầm lên đó!

Đoạn chàng buông Phượng Kiều ra.

- Anh...

Cô gái mấp máy môi, định nói thêm điều gì, nhưng chẳng hiểu sao nghẹn họng, chỉ đứng nhìn theo bóng thần Xạ Đại Sơn Vương cùng với đám thủ hạ khuất mau vào đêm mờ, về Hàng Trống.